ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)
z 12. apríla 2005 *

Vo veci C-265/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Audiencia Nacional (Španielsko) z 9. mája 2003 a doručený Súdnemu dvoru 17. júna 2003, ktorý súvisí s konaním:

Igor Simutenkov

proti

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Jazyk konania: španielčina.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans a A. Rosas, sudcovia C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (spravodajca), U. Lõhmus, E. Levits a A. Ó Caoimh,

generálna advokátka: C. Stix-Hackl,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na písomné pripomienky, ktoré predložili:

— pán Simutenkov, v zastúpení: M. Álvarez de la Rosa, abogado, a F. Toledo Hontiyuelo, procuradora,

— Real Federación Española de Fútbol, v zastúpení: J. Fraile Quinzaños, abogado, a J. Villasante García, procurador,

— španielska vláda, v zastúpení: E. Braquehais Conesa, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: F. Hoffmeister a D. Martin, ako aj I. Martínez del Peral, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 11. januára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 23 Dohody o partnerstve a spolupráci, ktorou sa zakladá partnerstvo medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Ruskou federáciou na druhej strane, podpísanej 24. júna 1994 na Korfu a schválenej v mene Spoločenstiev rozhodnutím Rady a Komisie 97/800/ESUO, ES, Euratom z 30. októbra 1997 (Ú. v. ES L 327, s. 1, ďalej len „dohoda o partnerstve Spoločenstvá – Rusko").

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pánom Simutenkovom a Ministerio de Educación y Cultura (ministerstvo školstva a kultúry) a Real Federación Española de Fútbol (španielsky futbalový zväz, ďalej len „RFEF") vo veci športových predpisov, ktoré obmedzujú počet hráčov z tretích štátov, ktorí môžu byť nominovaní do zápasov v národných súťažiach.

Právny rámec

3 Dohoda o partnerstve Spoločenstvá – Rusko vstúpila do platnosti 1. decembra 1997. Jej článok 23 ods. 1, ktorý sa nachádza v hlave IV tejto dohody nazvanej „Ustanovenia o činnosti podnikov a o investíciách" [*neoficiálny preklad*], v kapitole I, ktorá sa nazýva „Podmienky zamestnávania" [*neoficiálny preklad*], uvádza:

„s výhradou právnych predpisov, podmienok a postupov platných v každom členskom štáte Spoločenstvo a členské štáty zaistia, aby sa ruským štátnym príslušníkom legálne zamestnaným na území členského štátu zaručilo, pokiaľ ide o pracovné podmienky, odmeňovanie alebo prepúšťanie, zaobchádzanie bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v porovnaní s ich vlastnými štátnymi príslušníkmi." [*neoficiálny preklad*]

4 Článok 27 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko znie takto:

„Rada pre spoluprácu vydáva odporúčania pre vykonávanie článkov 23 a 26 tejto dohody." [*neoficiálny preklad*]

5 Článok 48 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko, ktorý sa nachádza tiež v hlave IV, uvádza:

„Na účely tejto hlavy nebráni táto dohoda zmluvným stranám v uplatňovaní ich zákonov a iných právnych predpisov o vstupe a pobyte, zamestnávaní, podmienkach zamestnávania, usadzovaní sa fyzických osôb a poskytovaní služieb, pokiaľ ich

neuplatňujú tak, že sa tým odstránia alebo obmedzia výhody, ktoré jednej zo strán vznikli na základe ustanovenia tejto dohody. ...“ [*neoficiálny preklad*]

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

6 Pán Simutenkov je ruským štátnym príslušníkom, ktorý býval v čase rozhodujúcom pre spor vo veci samej v Španielsku, kde získal povolenie na pobyt a pracovné povolenie. Keďže bol zamestnaný ako profesionálny futbalista na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej s Club Deportivo Tenerife, mal federálnu licenciu ako hráč nepochádzajúci zo Spoločenstva.

7 V priebehu januára 2001 pán Simutenkov predložil RFEF prostredníctvom vyššie uvedeného klubu žiadosť, aby RFEF nahradil jeho federálnu licenciu licenciou, akú majú hráči Spoločenstva. Na podporu tejto žiadosti sa odvolával na dohodu o partnerstve Spoločenstvá – Rusko.

8 Rozhodnutím z 19. januára 2001 RFEF zamietol túto žiadosť podľa svojho všeobecného poriadku a dohody, ktorú uzavrel 28. mája 1999 s národnou profesionálnou futbalovou ligou (ďalej len „dohoda z 28. mája 1999“).

9 Podľa článku 129 všeobecného poriadku RFEF je licenciou profesionálneho futbalistu dokument vydávaným týmto zväzom, ktorý umožňuje vykonávať tento šport ako hráč zväzu a byť nominovaný do zápasov a oficiálnych súťaží ako hráč patriaci do určitého mužstva.

10 Článok 173 toho istého všeobecného poriadku uvádza:

„Aby futbalisti mohli byť zapísaní a získať licenciu profesionálneho hráča, musia byť španielskymi štátnymi príslušníkmi alebo štátnymi príslušníkmi členského štátu Európskej únie alebo Európskeho hospodárskeho priestoru, pokiaľ tento predpis neustanovuje inak."

11 Článok 176 ods. 1 uvedeného všeobecného poriadku stanovuje:

„1. Kluby, ktoré sú prihlásené do oficiálnych profesionálnych súťaží na vnútroštátnej úrovni, môžu do týchto súťaží zapísať zahraničných hráčov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi Spoločenstva, v počte, ktorý je uvedený v dohodách uzavretých na tento účel medzi RFEF, Liga Nacional de Fútbol Profesional a Asociación de Futbolistas Españoles, kde je okrem toho upravený počet futbalistov tejto kategórie, ktorí môžu byť súčasne nominovaní na zápasy.

..."

12 Podľa dohody z 28. mája 1999 je počet hráčov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členských štátov a ktorí môžu súčasne nastúpiť do zápasu, obmedzený v prvej lige na troch hráčov pre sezóny 2000/2001 — 2004/2005 a, pokiaľ ide o druhú ligu, na troch pre sezóny 2000/2001 a 2001/2002 a na dvoch pre nasledujúce tri sezóny.

13 Pán Simutenkov sa domnieva, že rozlišovanie medzi štátnymi príslušníkmi členského štátu Európskej únie alebo Európskeho hospodárskeho priestoru (ďalej len „EHP") a štátnymi príslušníkmi tretích štátov podľa tejto úpravy je, pokiaľ ide o ruských hráčov, nezlučiteľné s článkom 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko a že obmedzuje výkon jeho povolania, a podal proti rozhodnutiu z 19. januára 2001, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o novú licenciu, žalobu na Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo.

14 Keďže bola táto žaloba rozsudkom z 22. októbra 2002 zamietnutá, pán Simutenkov sa proti tomuto rozsudku odvolal na Audiencia Nacional, ktorý sa rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bráni článok 23 o partnerstve Spoločenstvá – Rusko tomu, aby športový zväz uplatnil na profesionálneho športovca s ruskou štátnou príslušnosťou, ktorý má riadne uzavretú zmluvu so španielskym futbalovým klubom, pravidlo, podľa ktorého môžu kluby v súťažiach na národnej úrovni nominovať na zápas iba obmedzený počet hráčov z tretích štátov, ktoré nepatria do Európskeho hospodárskeho priestoru?"

O prejudiciálnej otázke

15 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či sa má článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko vykladať v tom zmysle, že bráni uplatneniu pravidla vydaného športovým zväzom členského štátu, podľa ktorého môžu kluby nominovať do zápasov v súťažiach na národnej úrovni len obmedzený počet hráčov z tretích štátov, ktoré nie sú zmluvnými stranami EHP, na profesionálneho športovca ruskej štátnej príslušnosti, riadne zamestnaného klubom so sídlom v tom istom štáte.

16 Pán Simutenkov a Komisia Európskych spoločenstiev zastávajú názor, že článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko bráni tomuto pravidlu, ktoré bolo stanovené dohodou z 28. mája 1999.

17 RFEF sa naproti tomu na podporu svojho názoru odvoláva na formuláciu „s výhradou právnych predpisov, podmienok a postupov platných v každom členskom štáte", ktorá je uvedená na začiatku spomínaného článku 23 ods. 1. Z tejto výhrady vyvodzuje, že právomoc vydávať futbalistom licencie, ktorú mu zákon priznáva, ako aj ním prijaté športové predpisy, musia mať prednosť pred zásadou zákazu diskriminácie vyjadrenou v tom istom ustanovení. RFEF tiež tvrdí, že vydávanie licencií a s tým súvisiace pravidlá patria do rámca organizácie súťaží a netýkajú sa pracovných podmienok.

18 Španielska vláda sa stotožňuje s vyjadreniami RFEF a uvádza okrem iného, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy a judikatúry, ktorá ju vykladá, nie je federálna licencia

pracovnou podmienkou, ale administratívnym povolením, ktoré slúži ako oprávnenie na účasť na športových súťažiach.

19 Aby bolo možné dať užitočnú odpoveď na položenú otázku, treba v prvom rade preskúmať, či sa na článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá — Rusko môže odvolávať jednotlivec na súde členského štátu a v druhom rade, v prípade kladnej odpovede, stanoviť dosah zásady zákazu diskriminácie vyjadrenej v tomto ustanovení.

O priamom účinku článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá — Rusko

20 Je potrebné uviesť, že keďže táto otázka účinku ustanovení dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko v právnom poriadku zmluvných strán tejto dohody (ďalej len „zmluvné strany") nebola v tejto dohode upravená, musí o nej Súdny dvor rozhodnúť tak ako o akejkoľvek inej otázke výkladu uplatňovania dohôd v Spoločenstve (rozsudok z 23. novembra 1999, Portugalsko/Rada, C-149/96, Zb. s. I-8395, bod 34).

21 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí byť ustanovenie dohody uzatvorenej Spoločenstvom s tretími štátmi považované za priamo uplatniteľné, ak vzhľadom na svoje znenie, ako aj na predmet a povahu dohody, obsahuje jasnú a presnú povinnosť, ktorej splnenie alebo účinky nezávisia od vydania ďalšieho aktu (rozsudky z 27. septembra 2001, Gloszczuk, C-63/99, Zb.

s. I-6369, bod 30 a z 8. mája 2003, Wählergruppe Gemeinsam, C-171/01, Zb. s. I-4301, bod 54).

22 Zo znenia článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko vyplýva, že toto ustanovenie stanovuje pre každý členský štát jasný, presný a bezpodmienečný zákaz zaobchádzať s ruskými pracovníkmi z dôvodu ich štátnej príslušnosti diskriminačne v porovnaní so štátnymi príslušníkmi daného štátu, pokiaľ ide o pracovné podmienky, odmeňovanie alebo prepúšťanie. Uvedené ustanovenia sa vzťahujú na tých pracovníkov, ktorí majú ruskú štátnu príslušnosť a sú legálne zamestnaní na území niektorého členského štátu.

23 Takéto pravidlo rovnakého zaobchádzania stanovuje povinnosť s presným výsledkom a je svojou podstatou spôsobilé na to, aby sa naň mohol jednotlivec odvolávať na vnútroštátnom súde a žiadať od neho, aby sa neuplatnili diskriminačné opatrenia, bez toho, aby bolo potrebné prijať doplňujúce vykonávajúce opatrenia (rozsudky z 29. januára 2002, Pokrzeptowicz-Meyer, C-162/00, Zb. s. I-1049, bod 22 a Wählergruppe Gemeinsam, už citovaný, bod 58).

24 Tento výklad nie je spochybnený formuláciou „s výhradou právnych predpisov, podmienok a postupov platných v každom členskom štáte", ktorá je uvedená na začiatku tohto článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko, ani jej článkom 48. Tieto ustanovenia totiž nemôžu byť vykladané v tom zmysle, že umožňujú členským štátom obmedziť podľa ich voľnej úvahy uplatnenie zásady zákazu diskriminácie uvedenej v článku 23 ods. 1, lebo takýmto výkladom by bolo uvedené ustanovenie zbavené svojej podstaty a tým aj akéhokoľvek praktického účinku (rozsudky Pokrzeptowicz-Meyer, už citovaný, body 23 a 24, a z 8. mája 2003, Deutscher Handballbund, C-438/00, Zb. s. I-4135, bod 29).

25 Ani článok 27 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko nebráni priamemu účinku jej článku 23 ods. 1. Okolnosť, že tento článok 27 ustanovuje, že článok 23 sa vykoná na základe odporučenia Rady pre spoluprácu, totiž nespôsobuje, že jeho uplatniteľnosť je, pokiaľ ide o jeho vykonanie alebo jeho účinky, závislá na vydaní nejakého ďalšieho aktu. Úloha, ktorú uvedený článok 27 určuje tejto rade, spočíva v uľahčení rešpektovania zákazu diskriminácie, nemôže však byť považovaná za obmedzujúcu bezprostredné uplatnenie tohto zákazu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. januára 1991, Kziber, C-18/90, Zb. s. I-199, bod 19, a zo 4. mája 1999, Sürül, C-262/96, Zb. s. I-2685, bod 66).

26 Konštatovanie, že zásada zákazu diskriminácie uvedená v článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko má priamy účinok, okrem toho neodporuje ani predmetu, ani povahe tejto dohody.

27 Podľa článku 1 uvedenej dohody je jej predmetom založenie partnerstva medzi jej zmluvnými stranami s cieľom podporiť predovšetkým rozvoj úzkych politických vzťahov medzi týmito zmluvnými stranami, rozvoj obchodu a harmonických hospodárskych vzťahov medzi nimi, politických a hospodárskych slobôd, ako aj uskutočnenie postupnej integrácie medzi Ruskou federáciou a širšou oblasťou spolupráce v Európe.

28 Skutočnosť, že sa uvedená dohoda obmedzuje na založenie partnerstva medzi zmluvnými stranami, bez toho, aby predpokladala pridruženie alebo budúce pristúpenie Ruskej federácie k Spoločenstvu, nevylučuje priamu uplatniteľnosť niektorých jej ustanovení. Z judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že keď nejaká dohoda zakladá spoluprácu medzi zmluvnými stranami, môžu určité jej ustanovenia, za podmienok uvedených v bode 21 tohto rozsudku, priamo upravovať právne

postavenie jednotlivcov (pozri rozsudky Kziber, už citovaný, bod 21; z 15. januára 1998, Babahenini, C-113/97, Zb. s. I-183, bod 17, a zo 16. júna 1998, Racke, C-162/96, Zb. s. I-3655, body 34 až 36).

29 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie, treba konštatovať, že článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko má priamy účinok, takže účastníci konania, na ktorých sa vzťahuje, majú právo odvolávať sa naň na súdoch členských štátov.

O dosahu zásady zákazu diskriminácie uvedenej v článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko

30 Otázka vnútroštátneho súdu sa podobá otázke predloženej Súdnemu dvoru vo veci, v ktorej bol vynesený už citovaný rozsudok Deutscher Handballbund. V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že článok 38 ods. 1 Európskej dohody o pridružení uzatvorenej medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na strane jednej a Slovenskou republikou na strane druhej, podpísanej v Luxemburgu 4. októbra 1993 a schválenej v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady a Komisie 94/909/ESUO, ES, Euratom z 19. decembra 1994 (Ú. v. ES L 359, s. 1, ďalej len „dohoda o pridružení Spoločenstvá – Slovensko"), sa má vykladať v tom zmysle, že bráni uplatneniu pravidla vydaného športovým zväzom členského štátu, podľa ktorého môžu kluby nominovať na ligové alebo pohárové zápasy len obmedzený počet hráčov z tretích krajín, ktoré nie sú zmluvnými stranami dohody o EHP, na profesionálneho športovca slovenskej štátnej príslušnosti, riadne zamestnaného klubom v tom istom štáte.

31 Uvedený článok 38 ods. 1 prvá zarážka znel pritom takto:

„Za podmienok a modalít použiteľných v každom členskom štáte... zaobchádzanie s pracovníkmi, ktorí sú občanmi Slovenskej republiky a ktorí sú legálne zamestnaní na území členského štátu, bude v porovnaní s občanmi tohto štátu bez akejkoľvek diskriminácie založenej na štátnom občianstve, pokiaľ ide o pracovné podmienky, mzdu alebo o prepustenie."

32 Súdny dvor najmä rozhodol, že pravidlo, ktoré obmedzuje počet profesionálnych hráčov, štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorí môžu byť nominovaní do zápasov, sa týka pracovných podmienok v zmysle článku 38 ods. 1 prvej zarážky dohody o pridružení Spoločenstvá – Slovensko, keďže má priamy dopad na účasť slovenského profesionálneho hráča už riadne zamestnaného v hostiteľskom členskom štáte na stretnutiach tejto súťaže (rozsudok Deutscher Handballbund, už citovaný, body 44 až 46).

33 Súdny dvor tiež konštatoval, že výklad článku 48 ods. 2 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 39 ods. 2 ES) vo svojom rozsudku z 15. decembra 1995, Bosman (C-415/93, Zb. s. I-4921), podľa ktorého sa zákaz diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti vzťahuje na pravidlá vydané športovými asociáciami, ktoré určujú podmienky výkonu závislej pracovnej činnosti profesionálnych športovcov a bráni obmedzeniu počtu hráčov, ktorí môžu byť súčasne nominovaní, založenému na štátnej príslušnosti, možno analogicky použiť na článok 38 ods. 1 prvú zarážku dohody o pridružení Spoločenstvá – Slovensko (rozsudok Deutscher Handballbund, už citovaný, body 31 až 37 a 48 až 51).

34 Treba konštatovať, že znenie článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko je veľmi podobné článku 38 ods. 1 prvej zarážke dohody o pridružení Spoločenstvá – Slovensko. Jediný badateľný rozdiel medzi znením týchto dvoch ustanovení je totiž v použití formulácie „Spoločenstvo a členské štáty zaistia, aby sa ruským štátnym príslušníkom... zaručilo zaobchádzanie bez diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti...“ na jednej strane a „zaobchádzanie s pracovníkmi, ktorí sú občanmi Slovenskej republiky... bude... bez akejkoľvek diskriminácie založenej na štátnom občianstve...“, na strane druhej. Vzhľadom na konštatovanie v bodoch 22 a 23 tohto rozsudku podľa ktorého znenie článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko vyjadruje jasný, presný a bezpodmienečný zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, vyššie uvedená odlišnosť znenia nebráni použitiu výkladu, ktorý Súdny dvor poskytol v už citovanom rozsudku Deutscher Handballbund, na článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko.

35 Cieľom dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko síce nie je, na rozdiel od dohody o pridružení Spoločenstvá – Slovensko, pridruženie za účelom postupnej integrácie predmetného tretej krajiny do Európskeho spoločenstva, ale smeruje k uskutočneniu „postupnej integrácie medzi Ruskom a širšou oblasťou spolupráce v Európe“.

36 Z kontextu alebo z účelu tejto dohody o partnerstve však nijako nevyplýva, že by dohoda dávala zákazu „diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o pracovné podmienky..., v porovnaní s vlastnými štátnymi príslušníkmi“ iný význam, ako je ten, ktorý vyplýva z obvyklého významu tejto formulácie. Z toho vyplýva, že článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko zavádza podľa vzoru článku 38 ods. 1 prvej zarážky dohody o pridružení Spoločenstvá — Slovensko v prospech ruských pracovníkov legálne zamestnaných na území členského štátu právo rovnakého zaobchádzania, pokiaľ ide o pracovné podmienky, ktoré má rovnaký dosah ako právo priznané ustanovením podobného znenia

štátnym príslušníkom členských štátov zmluvou ES, a ktoré bráni obmedzeniu založenému na štátnej príslušnosti ako je obmedzenie, ktorého sa týka konanie vo veci samej, ako to konštatoval Súdny dvor za podobných okolností v už citovaných rozsudkoch Bosman a Deutscher Handballbund.

37 Súdny dvor okrem toho v rozsudkoch Bosman a Deutscher Handballbund rozhodol, že pravidlo, ako je to, ktoré je predmetom konania vo veci samej, sa týka pracovných podmienok (rozsudok Deutscher Handballbund, už citovaný, body 44 až 46). Okolnosť, že článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko sa uplatní len pokiaľ ide o pracovné podmienky, odmeňovanie alebo prepúšťanie, a nevzťahuje sa teda na pravidlá týkajúce sa prístupu k zamestnaniu, je teda nepodstatná.

38 Ďalej je nutné konštatovať, že obmedzenie založené na štátnej príslušnosti sa netýka osobitných stretnutí medzi reprezentačnými mužstvami, ale vzťahuje sa na oficiálne stretnutia medzi klubmi, a tým na podstatu činnosti vykonávanej profesionálnymi hráčmi. Súdny dvor tiež rozhodol, že takéto obmedzenie nemožno považovať za opodstatnené zo športových dôvodov (už citované rozsudky Bosman, body 128 až 137, a Deutscher Handballbund, body 54 až 56).

39 Okrem toho, v pripomienkach predložených Súdnemu dvoru nebol uvedený žiadny iný argument, ktorý by mohol objektívne odôvodniť rozdielne zaobchádzanie s profesionálnymi hráčmi so štátnou príslušnosťou členského štátu Európskej únie alebo štátu, ktorý je členom EHP na jednej strane a profesionálnymi hráčmi ruskej štátnej príslušnosti na strane druhej.

40 Nakoniec, ako to bolo konštatované aj v bode 24 tohto rozsudku, formulácia „s výhradou právnych predpisov, podmienok a postupov platných v každom členskom štáte", ktorá je uvedená na začiatku tohto článku 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko, a článok 48 tej istej dohody nemôžu byť vykladané v tom zmysle, že umožňujú členským štátom obmedziť podľa vlastnej úvahy uplatňovanie zásady zákazu diskriminácie uvedenej v prvom z týchto dvoch ustanovení, keďže takýmto výkladom by bolo uvedené ustanovenie zbavené svojej podstaty, a tým aj akéhokoľvek praktického účinku.

41 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať, že článok 23 ods. 1 dohody o partnerstve Spoločenstvá – Rusko sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa na profesionálneho športovca s ruskou štátnou príslušnosťou, ktorý je riadne zamestnaný klubom so sídlom v členskom štáte, uplatnilo pravidlo vydané športovým zväzom tohto štátu, podľa ktorého môžu kluby v súťažiach na národnej úrovni nominovať na zápas iba obmedzený počet hráčov z tretích štátov, ktoré nepatria do EHP.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 23 ods. 1 Dohody o partnerstve a spolupráci, ktorou sa zakladá partnerstvo medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Ruskou federáciou na druhej strane, podpísanej 24. júna 1994 na Korfu a schválenej v mene Spoločenstiev rozhodnutím Rady a Komisie 97/800/ESUO, ES, Euratom z 30. októbra 1997 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa na profesionálneho športovca s ruskou štátnou príslušnosťou, ktorý je riadne zamestnaný klubom so sídlom v členskom štáte, uplatnilo pravidlo vydané športovým zväzom tohto štátu, podľa ktorého môžu kluby v súťažiach na národnej úrovni nominovať na zápas iba obmedzený počet hráčov z tretích štátov, ktoré nepatria do Európskeho hospodárskeho priestoru.

Podpisy